

Dopis od preláta (září 2013)

Mons. Javier Echevarría hovoří o apoštolském charakteru církve a vybízí věřící laiky, aby se osobně angažovali na tomto poslání církve. Svůj pohled ať upírají na svatý Kristův Kříž a na bolestnou Pannu Marii.

25.09.2013

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a mé syny!

Právě jsem se vrátil z cesty po zemích jižní Ameriky, kde jsem měl tu radost

být s tolika vašimi bratry a sestrami a mnoha dalšími lidmi, kteří mají účast na duchu Díla, a teď vám píšu z Německa. Děkujeme Bohu, protože také při příležitosti Světových dní mládeže jsme zakusili, že – jak říkával Benedikt XVI. – církev je a vždy bude mladá a krásná. Zůstávejte se mnou i nadále spojeni tak jako během těchto týdnů, aby byly apoštolské plody hojné.

V těchto posledních měsících uvažujeme nad krásou církve, nad články Kréda, které se na ni vztahují. Křtem jsme byli uvedeni do Kristova ovčince a od té chvíle jsme ovcemi jeho stáda. Dobrý pastýř se stará o každou zvlášť, zvláště milostmi, které udílí v ostatních svátostech, zejména v eucharistii, která nás stále více a více připodobňuje Kristu a proměňuje nás v údy jeho mystického těla, v živé kameny duchovního chrámu oživovaného Přímluvcem, a pak ve svátosti

smíření, kde nám Bůh odpouští hříchy a dává nám sílu, abychom vítězili v duchovním boji.

Rád o tom uvažuji v předvečer slavnosti Narození Panny Marie, kterou oslavíme 8. září, protože v Marii vidíme plně rozvinutý ideál, ke kterému jsme všichni voláni. Od svého Neposkvrněné početí je Panna – nezatížená hříchem a plná milosti – vyvolenou dcerou Boha Otce, živým chrámem Ducha svatého, předurčenou být Matkou vtěleného Slova. Připravme tuto slavnost se synovskou láskou, blahořečme Panně Marii a darujme jí jako její dobré děti dar naší lásky a věrnosti jejímu Synu Ježíšovi. Snažme se být s ní velmi spojení i během ostatních mariánských památek tohoto měsíce a stále.

Zároveň bych chtěl, abychom svou pozornost obrátili na slavnosti v polovině září: Povýšení svatého Kříže

14. září a památku Sedmibolestné Panny Marie následující den, který je zároveň výročím zvolení milovaného dona Álvara za prvního nástupce našeho Otce v čele Opus Dei.

Jsou to data úzce spojená s církví, která dostává svou spásonosnou sílu z otevřeného boku Krista na Kříži, ve spolupráci s jeho Matkou, *novou Evou*, která z Božího úradku spolupracovala s Kristem, *novým Adamem*, na vykoupení celého lidstva. Z tohoto důvodu ji vyhlásil papež Pavel VI. na konci Druhého vatikánského koncilu *Matkou církve*, „totiž Matkou celého Božího lidu, věřících i pastýřů, kteří ji nazývají Matkou láskyhodnou, a chceme, aby ji odteď ctil a vzýval celý křesťanský lid tímto nádherným titulem“.[1] Je těžké popsat nadšení našeho Otce, se kterým vzýval naši Matku právě tímto titulem, který používal už předtím v rámci své osobní zbožnosti.

V Marii září v nejvyšší míře
podstatné charakteristiky církve:
těsné spojení s Bohem a lidmi;
svatost; katolictví, pro které je její
Srdce otevřené všem potřebám jejích
dětí; a také apoštolský duch. Rád
bych vám jako myšlenku na tyto
týdny připomenul ten bod
Katechismu, který říká, že církev „je
zbudována na pevných základech: na
dvanácti Beránkových apoštolech; je
nezničitelná; je neomylně
uchovávána v pravdě; Kristus ji řídí
prostřednictvím Petra a ostatních
apoštolů, přítomných v jejich
nástupcích, papeži a biskupském
sboru.“[2]

V Panně Marii se krásně odráží tento
aspekt církve. Byla to skutečně ona,
kdo v Káně Galilejské umožnil, aby
první Mistrovi učedníci v něho
uvěřili, aby se tak připravili na
apoštolské poslání, které dostanou
později.[3] Na svou Matku se pak
Ježíš na Kříži obrátil, aby jí svěřil

svého milovaného apoštola a skrze něj i všechny svoje učedníky.[4] Panna Maria splnila svůj úkol věrně, udržovala apoštoly v jednotě v očekávání letnic.[5] Je dojímové sledovat, s jakým úsilím sledovala první kroky apoštolů v začátcích evangelizace, po příchodu Přímluvce, jak dosvědčují některá svědectví z období prvotní církve. „Panna Maria nejenže povzbuzovala svaté apoštoly a ostatní věřící, aby byli trpěliví a vytrvalí ve zkouškách, ale pomáhala všem v jejich těžkostech, podporovala je v jejich kázáních, byla v duchovní jednotě s učedníky Pána v jejich strádáních a trýzních, i ve vězení“.[6] A nyní, z nebe, s ještě větší účinností pokračuje v jejím poslání táhnout dopředu apoštolát církve na celém světě: posiluje pastýře a jejich věřící, aby každý podle svých darů vydával svědectví o Ježíši Kristu a nesl jeho jméno jako svatý Pavel, *pohanům, králům a*

Izraelitům,[7] do prostředí, kam ho jeho povolání lidské a Boží povede.

Katechismus katolické církve učí, že „celá církev je apoštolská, neboť zůstává ve společenství víry a života se svým původem, skrze nástupce svatého Petra a apoštolů. Celá církev je apoštolská, neboť je „poslaná“ do celého světa; všichni členové církve se podílejí na tomto poslání, i když různým způsobem.“[8] Nikdo si proto nesmí myslet, že úkol, který dostali první apoštolové před

Nanebevstoupením Ježíše Krista, se týká pouze zasvěcených osob. ***V církvi je různost služeb, ale je pouze jeden cíl: posvěcení lidí. A na tomto úkolu mají nějakým způsobem podíl všichni křesťané prostřednictvím křtu a biřmování. Všichni musíme cítit zodpovědnost za toto poslání církve, které je posláním Krista. Ten, kdo netouží po spáse duší, kdo se nesnaží ze všech sil, aby jméno a učení Krista***

*bylo poznáváno a milováno,
nepochopí apoštolský charakter
církve.*[9]

Během těchto prvních měsíců v úřadu nejvyššího pastýře papež František nepřestává připomínat tento radostný úkol všem křesťanům. Zve nás různými způsoby, abychom se ptali sami sebe: **Jak žijeme skutečnost, že církev je naše věc, že tvoříme církev? Jsme živými kameny, anebo kameny umdlévajícími, znuděnými a lhostejnými? Víte, jak je ošklivé dívat se na unaveného, znuděného a lhostejného křesťana? S takovým křesťanem něco není v pořádku. Křesťan musí být živý a mít radost, že je křesťanem. Musí žít touto krásou, tím že je součástí Božího lidu, kterým je církev. Otevřeme se působení Ducha svatého, abychom byli ve svých komunitách aktivní, anebo se uzavřeme v sobě a řekneme si: já už toho mám tolik,**

není to můj úkol?[10] A nedávno na závěr Světových dní mládeže v Riu de Janeiro zopakoval tuto výzvu mladým lidem. Svoje poselství shrnul do tří hesel: **Jděte, beze strachu, sloužit.** A vysvětlil: **Avšak, pozor! Ježíš neřekl, chcete-li nebo budete-li mít čas, nýbrž: „Jděte a získejte za učedníky všechny národy“.** Sdílet zkušenost víry, dosvědčovat víru a hlásat evangelium je mandát, který Pán svěřuje celé církvi, i tobě. Je to příkaz, který se však nerodí z touhy po nadvládě nebo z touhy po moci, ale ze síly lásky, ze skutečnosti, že Ježíš jako první přišel mezi nás, dal nám nikoli něco ze sebe, nýbrž dal nám sebe celého. Dal svůj život, aby nás zachránil.[11]

Vlažný křesťan, pasivní křesťan *nepochopil, co nám chce Kristus říci. Křesťan, který myslí jen na sebe a nestará se o spásu ostatních, nemiluje Ježíšovo Srdce.*

Apoštolát není posláním výhradně hierarchie, ani kněží nebo řeholníků. Pán volá všechny, aby byli nástroji, příkladem a slovem tohoto proudu milosti, který tryská do života věčného.[12] Svatý

Josemaría to učil od prvního okamžiku založení Opus Dei jako důležitou součást poslání v rámci církve, které od Boha dostal. Jeho poselství, platné pro všechny, směřuje především na obyčejné křesťany, běžné věřící, na ty, kdo dostali Boží povolání být uprostřed světa, uprostřed všech lidských záležitostí a proměnit je na prostředky rozšíření Božího království. ***Měj na paměti, můj synu*** – napsal už ve třicátých letech –, ***že nejsi pouze duší, která se spojila s jinými dušemi proto, aby vykonala nějakou dobrou věc. To je hodně..., ale je to málo. – Jsi apoštolem, který plní naléhavý rozkaz Krista.***

[13]

Dvě podmínky jsou potřebné k tomu, aby byla účast věřících na apoštolském poslání církve plodná: poslušnost vedení Přímluvce a úzké spojení s papežem a biskupy v jednotě s Apoštolským stolcem. Tyto dvě podmínky jsou nezbytné.

Jak poznamenal už Pavel VI., „Duch svatý je při evangelizaci hlavním činitelem“, [14] iniciátor osobního apoštolátu našeho a všech členů církve. „Hlásat evangelium je skutečně milostí a vlastním povoláním církve, a ona v něm nachází svou nejvnitřnější totožnost. Církev existuje právě proto, aby hlásala evangelium“. [15] A to platí pro každého křesťana: jsme na světě, abychom šli do nebe a vzali se sebou mnoho dalších lidí. Musíme prosit Přímluvce o světlo a sílu, abychom táhli dopředu úkol nové evangelizace, která je nám všem svěřená. **Ke hlásání evangelia je tedy nezbytné znovu se otevírat**

horizontu Božího Ducha bez bázně před tím, co žádá a kam nás vede. Svěřme se mu! On nás uschopní žít a dosvědčovat naši víru a osvítlí srdce toho, koho potkáme.[16]

Jaká je to radost rozšiřovat poznání a lásku Krista! Nekolísejme, nezastavujme se před možnými těžkostmi; naopak, tak jako první křesťané se snažme, pod pláštěm Panny Marie, být amplióny Přímluvce všude, kde jsme: naším správným křesťanským jednáním, naším slovem, které vhodně řekneme oné osobě, která kolísá, láskou, kterou musíme prokazovat vždy a všem.

Druhou podmínkou je jednota s papežem a s biskupy. Jednota záměrů a modliteb. Toto zdůrazňuji, protože pouze s Petrem a pod jeho vedením a v jednotě s biskupským sborem budeme sloužit církvi účinně. ***K tomuto apoštolskému charakteru***

*přispějeme tak, že budeme vždy
sjednocení s papežem, to je s
Petrem. Láska k římskému
biskupovi – napsal náš Otec – musí
být naší vášní, protože v něm
vidíme Krista. Když se budeme
stýkat s Pánem v modlitbě,
budeme mít jasnou mysl, abychom
dokázali rozeznat, také v
událostech, kterým nerozumíme a
které nám působí žal a bolest,
působení Ducha svatého.*[17]

Takto najdeme sílu, abychom šli beze strachu a bez komplexů vrátit svět Kristu, a to s velkou láskou k Pánu na Kříži. Slavnost Povýšení svatého Kříže, slavnost slavného Kříže, nám připomíná právě toto: cesta slávy vede přes dobrovolné a radostné přijetí těžkostí, fyzických i duševních, které Pán dovoluje v našem životě: **per crucem ad lucem**,[18] modlíval se náš Otec. Když budeme neustále s Pannou Marií, Kříž se promění v radost; na dřevě vykvetou růže – jako

na dřevěném kříži v kaplích v našich centrech –, ačkoli trny chybět nebudou. Ale navzdory naší ubohosti, jak radostné je spolupracovat s Ježíšem na spáse duší!

Za pár dní na mě v Římě čeká – jako vždy – hodně záležitostí. Mezi jinými mezi ně patří i příprava blahořečení milovaného dona Álvaro, ačkoli datum ještě není stanoven. Modlete se zvláště za tento úmysl a snažte se poznávat lépe jeho osobu a spisy a ty také rozšiřovat, abychom mu takto poděkovali za jeho bezvýhradnou odpověď Nejsvětější Trojici, duchu Díla a našemu Otci.

A pokračujte v modlitbě za nemocné – za ty z Díla i za všechny ostatní –, aby se uměli připojit k Pánovu Kříži. A tak aby měli větší účast na Kristově vykupitelském díle v prospěch všech duší.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Solingen, 1. září 2013

[1]Pavel VI., Promluva na závěr třetího koncilního období, 21-XI-1964, č. 25.

[2]Katechismus katolické církve, č. 869.

[3]Srov. Jan 2, 11; Mk 3, 13-15.

[4]Srov. Jan 19, 26-27.

[5]Srov. Sk 1, 12-14.

[6]Svatý Maxim Vyznavač, Život Panny Marie VIII, 97.

[7]Sk 9, 15.

[8]Katechismus katolické církve, č. 863.

[9]Svatý Josemaría, Homilie Věrnost církvi, 4-VI-1972.

[10]Papež František, Promluva na generální audienci, 26-VI-2013.

[11]Papež František, Homilie na závěr Světových dní mládeže, Rio de Janeiro, 28-VII-2013.

[12]Svatý Josemaría, Homilie Věrnost církvi, 4-VI-1972.

[13]Svatý Josemaría, Cesta, č. 942.

[14]Pavel VI., Apoštolská exhortace Evangelii nuntiandi, 8-XII-1975, č. 75.

[15]Tamtéž, č. 14.

[16]Papež František, Promluva na generální audienci, 22-V-2013.

[17]Svatý Josemaría, Homilie Věrnost církvi, 4-VI-1972.

[18]Skrze Kříž ke světlu.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-zari-2013/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2013/) (05.02.2026)